

De voorleeswedstrijd

Bibi kauwt zenuwachtig op het touwtje van haar vest. Samen met twaalf andere regionale voorleeskampioenen zit ze op de eerste rij in het theater.

‘Dertien kinderen hebben meegedaan vandaag, allemaal winnaars, want alle dertien fantastische voorlezers,’ zegt de presentatrice, die ook bekend is van tv. ‘Maar er kan er maar eentje écht de winnaar zijn...’ De presentatrice draait zich om naar de jury: twee bekende kinderboekenschrijvers en een bibliothecaresse.

‘Het was verschrikkelijk moeilijk,’ begint een van de schrijvers.

Bibi vraagt zich af of hij ook sláápt met een zonnebril op.

‘Maar we waren het uiteindelijk toch nog snel eens,’ gaat hij verder.

Midas stoot haar aan. ‘Ik vond jou de beste, ook als je niet wint.’

Bibi draait zich om naar de rij achter haar en glimlacht even naar haar buurjongen en beste vriend. Naast hem zit haar vader, die nog zenuwachtiger lijkt dan Bibi. Op zijn hoofd heeft hij een gebreide muts in de vorm van een opengeslagen

boek. Hij buigt zich naar voren: ‘Je weet het, meedoen is belangrijker dan...’

‘Jaha...’ Bibi draait zich gauw weer om. Ze wilde eigenlijk helemaal niet meedoen. Maar iedereen moest voorlezen in de klas en toen bleek dat als Bibi voorleest, ze zo in het verhaal opgaat dat ze haar plankenkoorts vergeet. Ze won! Daarna durfde ze geen ‘nee’ te zeggen tegen haar enthousiaste juf. Dus deed ze mee met de regionale voorronde. En nu zit ze hier.

‘En de winnaar van de Nationale Voorleeswedstrijd is...’

De dertien kinderen op de eerste rij staren allemaal met opeengeklemde kaken naar het podium.

‘Bibi van Zomeren!’

‘Ik wist het wel!’ Midas springt op de theaterstoel op en neer alsof het een trampoline is.

‘Bibi, kom je even naar voren?’

Een beetje bibberig loopt Bibi naar het podium.

‘Gefeliciteerd. Had je het verwacht?’

‘Nee,’ zegt Bibi.

Er staan ineens ook een heleboel fotografen voor het podium. Ze krijgen een oorkonde en een bos bloemen en dan mogen ook de andere kinderen naar voren komen.

‘Papa, doe nou even rustig!’ roept Bibi die avond.

‘Maar Bollewol komt zo op tv.’ Haar vader loopt nerveus rondjes in de huiskamer, terwijl hij ondertussen aan het breien is en een bol wol achter zich aan sleept. Ze waren nog geen uur thuis na de voorleeswedstrijd of het *Jeugdjournaal* belde. Haar vader had al ‘ja, natuurlijk!’ gezegd voor zij ‘nee’ kon zeggen.

Bibi’s vader heeft een wolwinkel. Hij verkoopt veel losse bollen wol, maar ook sjaals, truien en mutsen. Bibi moet toegeven dat hij echt fantastisch kan breien. Maar toch, een wólwinkel...

Soms zou Bibi liever willen dat hij een stoerdere winkel had, een dierenwinkel bijvoorbeeld, of een restaurant, zoals de vader van Midas. Stiekem hoopt ze dat de winkel niet in beeld komt. Dan weet straks heel Nederland dat ze boven een wolwinkel woont. Het is al erg genoeg dat heel de school het weet. Bibi denkt wel eens dat ze daardoor behalve Midas niet zo veel vrienden heeft. Maar het kan ook komen doordat ze nu eenmaal een beetje verlegen is en graag leest.

Beneden gaat de bel. Bibi rent de trap af, naar de winkel. Voor de deur staat Midas met een grote grijns op zijn gezicht. ‘Mag ik bij jou naar jou kijken?’

‘Ja, graag. Mijn vader is verschrikkelijk.’

‘Hij is natuurlijk zenuwachtig omdat zijn dochter op tv komt.’

‘Nee, hij is zenuwachtig omdat de winkel misschien op tv komt.’

‘Het begint!’ gilt Bibi’s vader.

Snel rennen Bibi en Midas de trap op en ploffen ze neer op de bank in de huiskamer.

Bibi is net zo zenuwachtig als vanmorgen bij de voorleeswedstrijd: ze is voor het eerst in haar leven op tv!

‘Ja, daar is de winkel!’ Bibi’s vader zit op het puntje van de bank, want de etalage van Bollewol komt in beeld. ‘Boven dit bijzondere winkeltje woont onze nieuwe Nationale Voorleeskampioen,’ zegt de verslaggever.

Op tv belt de verslaggever aan en Bibi’s vader doet open.

‘Papa!’ roept Bibi. ‘Je hebt je kikkermuts op!’

‘Ja, deze reclamemogelijkheid kon ik natuurlijk niet aan mij voorbij laten gaan,’ antwoordt haar vader zonder zijn blik van het scherm te halen.

‘Ik schaam me kapot.’ Bibi kauwt van de zenuwen op een van haar lange zwarte staarten.

De camera maakt een rondje door de winkel. Alle muren zijn helemaal gevuld met kasten vol wol in duizenden kleuren. De bollen liggen op kleur van licht naar donker, als potloden in een doos.

‘U bent zeker wel trots op uw dochter?’ vraagt de verslaggever. ‘Apetrots!’ antwoordt Bibi’s vader. ‘Maar het verbaast me niets, Bibi kon al lezen voor ze kon praten. Ze heet Bibi omdat ze in de bieb geboren is.’

Bibi verbergt haar gezicht in haar handen en kijkt door de spleetjes van haar vingers naar de tv. Ze wist helemaal niet dat ze ook haar vader hadden geïnterviewd.

‘Haar moeder is vaak op reis om dieren te ontdekken die nog niet ontdekt zijn,’ ratelt haar vader verder. ‘Maar toen ze hoogzwanger was, kon dat natuurlijk even niet. En daarom zat ze de hele dag met haar neus in de boeken dieren te zoeken. En Bibi dacht: gezellig hier, tussen al die boeken, ik kom eraan!’

‘Wat een prachtig verhaal,’ zegt de verslaggever.

‘Ik durf nooit meer naar buiten.’ Bibi geeft Midas een por.

‘Au, wat nou!’ zegt Midas zogenaamd onschuldig. Maar ze hoort heus wel dat hij al de hele tijd zijn lachen probeert in te houden.

‘Nu kom jij!’ Haar vader buigt om Midas heen en kijkt Bibi blij aan. Hij heeft voor de feestelijkheid weer een andere gebreide muts op. Eentje met dikke gekleurde sprieten, waardoor het net lijkt of hij een buitenaards wezen is.

‘En nu is het tijd voor een gesprekje met onze kampioen,’ zegt de verslaggever.

Bibi maakt de spleetjes iets groter en kijkt vanaf de bank naar zichzelf op diezelfde bank.

‘Hoe vond je het om voor zo’n grote zaal voor te lezen?’

‘Eng,’ antwoordt Bibi. Als Midas niet mee was geweest, was ze ervan door gegaan, maar dat vertelt ze er niet bij.

‘Vertel eens over je lievelingsboek.’ Dat was een betere vraag. Toe-

Bibi zucht. 'Niks, pap.'

Haar vader is superlief. Maar hij begrijpt echt niet dat het voor een kind niet leuk is om je vader op tv met een rare groene kikkermuts op te horen vertellen dat je in de bibliotheek bent geboren. Gelukkig is het herfstvakantie en hoeft ze morgen niet naar school.

'En weet je wat we doen?' gaat haar vader vrolijk verder. Hij loopt naar een van de ingelijste dierenfoto's aan de muur. 'Deze net niet uitgestorven Braziliaanse miereneter kennen we nou wel.' Hij haalt de foto eruit en legt hem op tafel. Dan pakt hij Bibi's oorkonde en lijst hem in. 'Bibi van Zomeren, Nationaal Voorleeskampioen. De leukste diersoort die er bestaat!'

vallig lag haar lievelingsboek van dit moment op de bank. Bibi hoort zichzelf vertellen over een vliegende juf die dieren kan redden. En dat ze veel van dieren houdt, maar geen huisdieren heeft omdat haar vader allergisch is voor alles met haren, schubben of veren. Ook vertelt ze dat ze ongeveer vijf boeken per week leest. Af en toe zoomt de camera in op een foto van een van haar moeders exotische beesten aan de muur. Het is best een leuk item. Als haar vader tenminste niet zo gek had gedaan.

'En nu is het tijd voor het weer.'

'Het is altijd mutsenweer!' roept haar vader. 'Ik ben trots op je, Biebjie.'

'Hmm...'

'Wat is er?'